

Mercè Anglès, no t'oblidem

Imatge de l'espectacle 'L'Espectre de la mare' amb Mercè Anglès a la Sala Muntaner de Barcelona la temporada 2010/11. Foto: SAIAS FANLO.

Ara deu fer 32 anys vaig assistir a una representació al Teatre Auditori del Camp de Mart, de Tarragona, de l'obra Comèdia famosa de la gloriosa Santa Bàrbara, de Francesc Vicent Garcia, Rector de Vallfogona. Dirigia el muntatge el llavors director de l'Escola Municipal d'Art Dramàtic, Josep Anton Codina. El personatge principal l'interpretava una jove alumna que es deia Mercè Anglès. Va ser per la coincidència d'aquests tres elements (obra, direcció i interpretació) que en aquell mateix moment vaig decidir inscriure'm a l'escola. Allà vaig conèixer la Mercè, amb qui de seguida vaig nuar una estreta amistat que, passant per Avinyó, Tàrrrega i París, culminava uns anys després, el 1990, amb l'estrena,

junts, d'El telèfon, a la Sala Beckett.

Després, cadascú emprendre el seu camí, no exempt de contactes i complicitats. Durant aquells primers anys la Mercè s'havia convertit en un nom cabdal del teatre que es feia a Tarragona (EMAD, Companyia La Moderna, Companyia Trono). Després, millorada la seva formació, passant, per exemple, per les mans de Jerzy Grotowski, a Pontedera (Itàlia), i ja esdevinguda actriu professional, tornaria a la seva ciutat quan se li requeriria. Per exemple, en l'espectacle inaugural del Teatre Tarragona. Ara, la Mercè ens ha deixat. I no puc fer altra cosa que recordar tots els bons moments que hem viscut amb ella, com a amiga, com a actriu i com a emprenedora.

El punt en què tot conflua era la seva vitalitat, que es traduïa en obstinació quan creia que una cosa havia de fer-se. Només així es pot entendre que una actriu es decideixi un bon dia a obrir un espai escènic, la Sala Artenbrut (1993-2005), que tantes oportunitats va donar a molta gent. O que, més tard (2002), junt amb Anna Güell, munti la companyia Q-Ars Teatre. Era el prototip de la dona forta (un títol strindbergià que havia interpretat en els seus inicis teatrals), però alhora tendra, amiga dels amics, col·lega. Quan, en els darrers mesos, amb la malaltia fent estralls en el seu impressionable cervell, manteníem converses i recordàvem vells temps, m'imaginava els personatges que li havia vist interpretar o que junts havíem creat, com aquella dona oblidadissa d'El telèfon o l'espectre de la mare a Peus descalços sota la lluna d'agost. Fins al darrer moment no va deixar de pensar en l'escena. I quan ja havia assumit que no podria tornar a fer d'actriu, no deixava de pensar en quin espai creatiu (ajudant de direcció, escenògrafa...) li podia oferir encara aquesta professió. Que havia convertit, al capdavall, en la seva raó de ser i la seva vida.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/768922-merce-angles-no-toblidem.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui